

[Poul H. Møller]

vidt der bør indføres en form for overskudsdeling i private virksomheder, er besvaret med et ja af 40 pct. af de adspurgte – og heriblandt er, som det også er blevet nævnt tidligere af en anden ordfører, 13–15–17–19-årige – 25 pct. har sagt nej, medens de resterende 35 pct. ingen mening har haft om dette.

Det er en klar manipulation, når forfatterne kalder disse 40 pct. for et flertal i befolkningen. På s. 47 konkluderer man, at undersøgelsen viser, at et flertal blandt dem, der har en mening, er enige om indførelse af OD, og så ser man altså bort fra alle de andre. På s. 48 anføres, at hele befolkningen – og dette er altså stadig væk kun de 40 pct. – ønsker obligatorisk overskudsdeling. Hvis dette havde været en statsvidenskabelig eksamensopgave, tror jeg bestemt, den var blevet kasseret.

Som nævnt er kristeligt folkeparti absolut ikke fremmed for en ordning med overskudsdeling, vel at mærke når det sker på en frivillig basis, og vi er meget indstillet på fremover at drøfte, hvilke muligheder der vil være, og hvilken form man kan finde frem til ved en overskudsdeling.

Det bør nok tilføjes, at virksomhederne nok ville blive mere motiverede for en sådan ordning, når man får lettet på erhvervenes skattebyrde, får ændret ved arveafgiften f. eks. med hensyn til generationsskifte og lignende lettelser. Sådanne ting vil utvivlsomt stimulere mange virksomheder til at indgå en aftale med medarbejderne om en andel af et eventuelt overskud; men som sagt på frivillighedens basis.

Alfred Hansen (DR):

Der er som bekendt atter skabt politisk røre omkring en eventuel lovgivning vedrørende ØD eller overskudsdeling, medindflydelse og en central fond.

Samtlige meningsmålinger om dette emne gennem flere år har hver gang givet som resultat, at der i befolkningen er en massiv modstand mod en lovgivning om ØD med en central fond. Denne modstand har naturligvis gang på gang fremkaldt panik hos lederne i socialdemokratiet og LO. Hver gang har de undskyldt sig med, at modstanden skyldtes uvidenhed, hvilket naturligvis måtte medføre, at der blev husstandsomtelt en publikation om socialdemokratiets og LOs

ØD-model. Dette reklamefremstød medførte ikke større sympati i befolkningen for den centrale fond, nærmere tværtimod. Panikken tog derfor til i omfang og styrke hos socialdemokratiet og LO, og LO vedtog bl. a. at spendere omkring 90.000 kr. på en undersøgelse af befolkningens holdning til overskudsdeling. I en konklusion af denne undersøgelse siger arbejdsministeren i LO-Bladet den 15. april:

»Nu må der også være politisk flertal for overskudsdeling.«

Ministeren har dermed sagt, at nu så det ud til, at der var det i befolkningen, og så måtte der også være det politisk. Det kan ministeren måske nok have ret i, men hvilken form for overskudsdeling, hr. minister? Det er i hvert fald ikke den form og den model, som socialdemokratiet og LO har lanceret; det har vi fået klart bevis for ved debatten i dag.

I forbindelse med debatten om overskudsdeling er ofte, måske nok lidt vittigt, blevet stillet spørgsmål om en *eventuel* overskudsdeling, men tanken er ikke helt ligegyldig i denne forbindelse. Det tyder da også på, at ministerens kollega socialministeren er betydelig mere realistisk i sin vurdering end arbejdsministeren. Socialminister Ritt Bjerregaard har således sagt til Jyllands-Posten bl. a.:

»Derfor forestiller jeg mig, at videreudviklingen skal bygge på ØD i en eller flere forskellige former med medejendomsret, medaktivitet, medansvar og medrisiko.

Det springende punkt i den diskussion er jo medrisikoen. Jeg tror, det er nødvendigt, at man har den, for ellers bliver medansvaret og medindflydelsen lidt gratis og uforpligtende.«

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om han er enig med socialministeren i, at man også i denne forbindelse må diskutere medrisiko.

Det er da typisk for socialdemokratiet, at netop den krise i vort samfund, som de selv har hovedansvaret for, skal benyttes som løftestang for en lovgivning vedrørende partiets mærkesager som f. eks. ØD-modellen, og et af hovedargumenterne for socialdemokratiets ØD-model har jo netop været – i hvert fald officielt – at man derved kunne tilføre det hårdt betrængte erhvervsliv risikovillig kapital. Hverken erhvervslivet eller den enkelte